

Бути господарем на своїй землі

Кажуть, що враження, яке складається про людину під час першої зустрічі з нею, здебільшого правильне. Однак на власному досвіді переконалася, що воно може бути і помилковим. Скажу, як є: селищний голова Соснового Микола КОТ після того, коли його обрали на цей пост, видався мені надто м'яким і нерішучим для такої відповідальної посади, отож засумнівалася, чи зможе він, вчорашній учитель, упоратися зі складними обов'язками, та ще у такому проблемному селищі як Соснове.

Поділилася своїми сумнівами з вчителем місцевої гімназії нашим позаштатним автором Марією Ваврик, яку знаю не один рік, і почула у відповідь:

- Микола Володимирович надзвичайно відповідальна людина, користується незаперечним авторитетом у колишніх своїх вихованців, а відтак і в їх батьків, тобто в переважній більшості соснівчан. А ще він надзвичайно на-

го часу, хоч у подружжя уже трійко дітей: семикласниця Катруся, трирічний Марк та Варвара, якій щойно виповнився рік.

Микола вважає, що йому дуже пощастило у шлюбі. І не тільки він, а й його мама Ольга Адамівна, у якої з невісткою склалися чудові стосунки. Віра, на її думку, не просто берегиня домашнього вогнища, а й порадиця, справжній друг чоловіка, у всьому підтримує його, бере активну участь у заходах, які він організовує.

У селищного голови робочий день не нормований. Зате час, проведений у колі сім'ї, він вважає найкращим відпочинком.

- Дуже люблю спілкуватися з дітьми, організовувати з ними всілякі забави, - каже він, - це дає мені величезний заряд позитивної енергії, справжнє щастя.

Педагогічна робота вдавалася Миколі Володимировичу і, як то кажуть, клалась йому на душу. Отож, міг би спокійно працювати вчителем фізичного виховання чи то у Західноукраїнському коледжі «Полісся», чи у Соснівській гімназії, займатися улюбленим карате – бо ж організував дві групи юних прихильників цього спорту, орендував зал у професійному ліцеї для тренувань.

- Так ні ж, - усміхається мій співрозмовник, - захотілося головного болю, а якщо по правді, то щось змінити, та й соснівчани не давали спокою настановами, аби балотувався на посаду голови. Отож розробив програму «Допоможіть мені, я допоможу вам!» – люди підтримали її і віддали більшість голосів за мене.

Багато в чому, особливо у підготовці грантових проєктів, М. В. Кот покладався на ініціативу та наполегливість секретаря селищної ради Павла Стерлюса.

- І от один з них, - зауважує голова, - виграли. Це був проєкт по роздільному сортуванню сміття. Одразу організували з гімназистами акцію, в якій брали участь і дорослі. Провели велопробіг, пояснювали мешканцям населених пунктів, для чого встановлюються різнокольорові баки – чорні, зелені, сині, червоні. Однак, мушу визнати, справа посувається повільно, з труднощами – люди до нового призвичаюються неохоче. Хоч, здавало-

джетні та спонсорські кошти, щороку доводить до ладу одну-дві вулиці. Скажімо, найпроблемнішу з них – вулицю Яші Сагайдака, всипали білощепеневим покриттям. Заасфальтували місток через річку Смородинку, впорядкували частину вулиць Колгоспної та Жовтневої, частину дороги в Адамівці, триває ремонт вулиці Квітневої у Великих Селищах.

полегливий, ніколи не відступиться від задуманого. Для цього йому не потрібно стукати кулаком по столу, бо в нього інші підходи до роботи з людьми. І, щонайголовніше, вони йому вірять.

Всіма цими думками відверто поділилася з Миколою Володимировичем під час нашої зустрічі незадовго до Дня місцевого самоврядування. Він усміхнувся:

- А знаєте, в цьому є доля істини. Я й справді дещо м'який, може, якби додати до характеру трошки крутості, то працювалося б легше. Дякувати Богові, життя зняло з очей рожеві окуляри, але не дозволило вивищуватися над людьми. Власне, я залишився тим простим хлопцем з трудової сім'ї, що був ним і досі.

Микола Кот пам'ятає дідів і прадідів по батьковій і маминій лінії. Прадід Микола як пішов у 1944-ому на війну з рідного дому, так і дійшов пішки аж до Берліна, мав дуже багато фронтових нагород. Другий прадід служив ще у царській армії. А діда, теж Миколу, погнали, - він якраз перебував на дійсній військовій службі - у 1968 році придушувати «Празьку весну», де йому серйозно пошкодило руку. Тоді, звісно, про це потрібно було мовчати, бо інакше загрожували великі неприємності, аж до ув'язнення.

Глянувши на Миколу Володимировича, отак одразу і не скажеш, що він - спортсмен. Ще навчаючись у Рівненському Державному економіко-гуманітарному університеті на факультеті здоров'я-фізична реабілітація і фізичне виховання, - займався легкою атлетикою, плаванням, але найбільшим його захопленням стало карате. Вже тоді, у студентські роки, у Миколи виявилися неабиякі організаторські здібності, даремно протягом п'яти років був старостою групи.

В університеті хлопець і долю свою знайшов. Віра прийшла у Рівне із мальовничого Мукачеве, думала, що тільки на навчання, а виявилось, на все життя. Вона разом з Миколою займалася карате, захоплюється ним до цьо-

ся б, що вже простіше? От на Прикарпатті, Закарпатті з цим уже все в порядку. Коли їздимо до тещі в гості, милуємося впорядкованим довкіллям. Впевнений, що незабаром і в нас так буде, просто треба наполегливіше працювати на перспективу.

Благодією селищний голова приділяє дуже багато уваги. Його найпершими помічниками в цій справі є директор Соснівського держлісгоспу Олександр Прохор, на думку Миколи Володимировича, дуже позитивна людина, чудовий господарник, а також приватний підприємець депутат районної ради Анатолій Рибачук, керівники інших установ та організацій. Використовуючи бю-

Батьки підтримали ініціативу селищного голови і долучилися до спорудження двох великих майданчиків для дітей молодшого шкільного віку на вулиці Польовій і у центрі Соснового. Тут же встановлено пам'ятний знак - козацький хрест на честь воїнів, що віддали своє життя за Україну. Це спільний проект селищної ради та Національного корпусу.

Два роки поспіль на території Соснівської селищної ради на мальовничому березі Случа проводиться районне етнографічне свято «День гарячого казана», лівова частина зусиль по організації якого лягла на плечі працівників, депутатів ради, громадських активістів при допомозі господарських керівників та спонсорів. А про культурну програму подбали спеціалісти відділу культури РДА, районного будинку культури та місцевих культзакладів.

Дедалі більше популярності і масовості набирають в Сосновому День Святого Миколая, відзначення традицій Масляної, водохресне купання. М. В. Кот вважає, що молоді потрібне живе, активне спілкування, а не тривалі, шкідливі для здоров'я посиденьки за комп'ютером.

М. В. Кот є активним прихильником створення в Сосновому об'єднаної територіальної громади і багато працює в цьому напрямку, бо глибоко переконаний: за ОТГ - майбутнє. Тому організував кілька поїздок в громади, які уже успішно працюють на території області. Причому не в найблаготворніші, а, так би мовити, в громади середньої руки, щоб мешканці Соснового, навколишніх населених пунктів могли переконатися, наскільки вигідною є ця справа, що змінити, які відбуваються в нашому суспільстві сьогодні, слід не гальмувати, а прискорювати, щоб стати, зрештою, справжніми господарями на своїй землі.

Надія ЯРМОЛЮК.